

THE GREAT CONTROVERSY:
FINISH
CHS. 29,3,25

PAHUUDEN ALKUPERA

Monille ihmisille tuottavat synnin alkuperä ja syy sen olemassaoloon
paljon päänvaivaa.

PAHUUDEN ALKUPERÄ

*»Nuhiteeton sinä olit vaellukseltasi . . . siihen
saakka, kunnes sinussa löydettiin
vääräys.»*

Monille ihmisille tuottavat synnin alkuperä ja syy sen olemassaoloon paljon päänvaivaa. He näkevät pahuuden toiminnan kauheine kurjuutta ja tuhoa tuottavine seurauksineen ja he kysyvät, kuinka tätä kalkkeaa voi olla olemassa, jos ylimpänä hallitsijana on olento, jonka viisaus, voima ja rakkaus ovat äärettömät. Tämä on salaisuus, johon he eivät löydä selitystä. Epävarmuudessaan ja epäilyissään he ovat sokeita Jumalan sanassa selvästi ilmaistuille tärkeille pelastustotuuksille. On sellaisia, jotka etsiessään syytä synnin olemassaoloon koettavat tutkia asioita, joita Jumala ei ole koskaan ilmoittanut. Tällä tavalla he eivät saa vaikeuksiaan ratkaistuksi; ja ne, joilla on taipumusta epäilyyn ja moitittamiseen, käyttävät tätä puolustuksena Raamatun todistusten hylkäämiselle. Mutta on myös niitä, jotka eivät saa pahuuden vaikeaan pulmaan tyydyttävää selitystä sen tähden, että perimätiedot ja väärät selitykset ovat himmentäneet Raamatun opin Jumalan luonnosta, hänen hallituksensa luonteesta ja niistä periaatteista, joiden mukaan hän käsittelee syntiä.

On mahdotonta selittää synnin alkuperää siten, että ilmoitettaisiin syy sen olemassaoloon. Kuitenkin voidaan ymmärtää sekä synnin alkuperää että sen lopullista hävittämistä niin paljon, että voidaan nähdä Jumalan oikeudenmukaisuus ja laupeus kaikissa hänen toimenpiteissään synnin suhteen. Raamattu opettaa hyvin selvästi, että Jumala ei ole millään tavoin vastuussa synnin tulosta. Ei mikään Jumalan armon mielivaltaisen pois ottaminen tai puutteellisuus hänen hallituksessaan ollut synnän kapinan puhkeamiseen. Synti on tunkellija, jonka läsnäoloon ei voida esittää mitään syytä. Se on salaperäinen, selittämätön; sen näennäinen selittäminen on sen puolustamista. Jos sitä voitaisiin puolustaa tai esittää syy sen olemassaoloon, se lakkaisi olemasta syntiä. Ainoa synnin määritelmämme on se, mikä on Jumalan sanassa: »Synti on laittomuus.» Se on Jumalan hallituksen perustuksena olevaa suurta rakkauden lakia vastustava periaate.

Ennen pahuuden tuloa vallitsi rauha ja ilo koko maailmankaikkeudessa. Kaikki oli täydellisessä sopusoinnussa Luojan tahdon kanssa. Rakkaus Jumalaan oli korkein ja rakkaus lähimmäiseen puolueeton. Kristus, Sana, Jumalan ainokainen Poika, oli yhtä lankaikkisen Isän kanssa — yhtä luontonsa, mielenlaatunsa ja tarkoitustensa suhteen — ainoa maailmankaikkeudessa oleva olento, joka sai olla osallisena kaikissa Jumalan neuvoissa ja aikomuksissa. Kristuksen kautta Isä loi kaikki taivaalliset olennot. »Hänessä luotiin kaikki, mikä taivaassa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot valtaistulumia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja» (Kol. 1: 16), ja koko taivas osoitti samaa kuuliaisuutta Kristusta kuin Isäkin kohtaan.

2

Koska rakkauden laki oli Jumalan hallituksen perustus, riippui kalkkien luotujen olentojen onni niiden täydellisestä sopusoinnusta sen suurten vanhurskauden periaatteiden kanssa. Jumala toivoo kalkilta luomiltaan olennoilta rakkauden palvelusta ja hänen luonteensa järjestämisestä käsittämisestä johtuvaa kunnioitusta. Häntä ei miellytä väkänäinen kuuliaisuus, ja siksi hän antaa kaikille tahdon vapauden, jotta he voisivat palvella häntä vapaaehtoisesti.

Korkein kerubi

Mutta oli yksi, joka halusi turmella tämän vapauden. Syntyä sai alkunsa hänestä, jota Jumala Kristuksen jälkeen eniten kunnioitti ja jolla lähinnä Kristusta oli suurin valta ja kunnia taivaan asukasten joukossa. Ennen lankeemustaan Lucifer oli ensimmäinen suojelevista kerubeista, pyhä ja puhdas. »Näin sanoo Herra, Herra: Sinä olet sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen kauneudessa. Eedessä, Jumalan puutarhassa sinä olit. Peitteenäsi olivat kaikkiiniset kalliit kivet.» »Sinä olit kerubi, laajalti suojaavainen, ja minä asetin sinut pyhälle vuorelle; sinä olit jumal'olento ja käyskentelit sähköyvän kivien keskellä. Nuhteeton sinä olit vaellukseltasi siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen saakka, kunnes sinussa löydettiin vääryys.» Hes. 28: 12-15.

Lucifer olisi voinut pysyä Jumalan suosiossa, koko enkelijoukon rakastamana ja kunnioittamana, ja käyttää jaloja kykyjään muille siunaukseksi ja Luojaansa ylistykseksi. Mutta profeetta sanoo: »Sinun sydämesi ylpistyä sinun kauneudestasi, ihanuutesi tähden sinä kadotit viisautesi.» Hes. 28: 17. Lucifer alkoi vähitellen helliä itsensäkorottamisen halua ja pyrkiä olemaan »Jumalan vertainen». »Sinä sanoit sydämesi: Minä nouse taivaaseen, korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan ja istun ilmestysvuorelle... Minä nouse pilvien kukkuloille, teen itseni Korkeimman vertaiseksi.» Hes. 28: 6; Jes. 14: 13, 14. Sen sijaan että olisi koettanut tehdä Jumalan korkeimmaksi luotujen olentojen rakkauden ja kunnioituksen kohteeksi, Lucifer yritti voittaa niiden kunnioituksen ja palveluksen itselleen. Tämä enkelien ruhtinas himoitsi sitä kunniaa, jonka lankaikkainen Isä oli antanut Pojalleen ja tavoitteli sitä valtaa, jota Kristus yksinään oli oikeutettu käyttämään.

Koko taivas oli iloinnut saadessaan heijastaa Luojaan kirkkautta ja julistaa hänen kunniaansa. Ja kun Jumalaa siten kunnioitettiin, vallitsi kaikkialla rauha ja ilo. Mutta nyt häiritsi epäsointuinen ääni taivaallisista sopusointua. Luojaan suunnitelman vastainen itsensä korottaminen ja palveleminen herätti pahoja aavistuksia niissä, joille Jumalan kunnia oli korkein. Taivaallisissa neuvotteluissa puhuttiin asiasta Luciferille. Jumalan Poika kiinnitti hänen huomiotaan Luojaan suuruuteen, hyvyyteen ja oikeamielisyyteen sekä hänen lakinsa pyhään, muuttumattomaan luonteeseen. Jumala itse oli säätänyt taivaan järjestyksen, ja siitä poikkeamalla Lucifer häpäisisi Luojaansa ja tuottaisi itselleen turmion. Mutta äärettömässä rakkaudessa ja armossa annettu varoitus herätti vain vastustuksen henkeä. Lucifer antoi Kristusta kohtaan tuntemalleen kateudelle vallan ja tuli pyrkimyksissään entistäkin päättäväisemmäksi.

Ylpeänä omasta kunniaastaan hän himoitsi ylintä valtaa. Saamaansa suurta kunniaa Lucifer ei pitänyt Jumalan lahjana eikä ollut siltä hänelle kiittollinen, vaan ylpeili kauneudestaan ja korkeasta asemastaan ja pyrki olemaan Jumalan vertainen. Hän oli taivaan asukkaiden rakastama ja kunnioittama. Enkelit noudattivat mielellään hänen käskyjäänsä.

Hänen viisautensa ja kirkkautensa olivat suuremmat kuin muiden enkelien. Kuitenkin Jumalan Poika oli taivaan tunnustettu hallitsija, voimassa ja arvovallassa yhtä Isän kanssa. Kristus oli osallisena kaikissa Jumalan neuvonpidoissa, kun taas Luciferin ei sallittu siten osallistua jumalallisiin suunnitelmiin. »Miksi piti Kristuksella olla ylivalta», kysyi tämä mahtava enkeli. »Miksi häntä kunnioitetaan enemmän kuin Luciferia?»

Lucifer jätti paikkansa Jumalan välittömässä läheisyydessä ja meni levittämään tyytymättömyyden henkeä enkelien keskuuteen. Vaikuttaen salaisesti ja jonkin aikaa kätkien todellisen tarkoituksensa Jumalan näennäisen kunnioittamisen verhoon, hän koetti herättää tyytymättömyyttä niitä lakeja kohtaan, joiden mukaan taivaallisia olentoja hallittiin, väittäen että ne asettivat taivaan asukkaille tarpeettomia rajoituksia. Hän esitti, että enkelien tulisi toimia oman tahtonsa mukaan, koska heidän luontonsa oli pyhä. Hän koetti herättää myötätuntoa itseään kohtaan, esittämällä että Jumala oli kohdellut häntä epäoikeudenmukaisesti, antaessaan Kristukselle korkeimman kunniasijan. Hän väitti, että toivoessaan suurempaa valtaa ja parempaa asemaa hän ei pyrkinyt korottamaan itseään, vaan tahtoi hankkia kaikille taivaan asukkaille vapauden, niin että he siten pääsisivät korkeampaan olotilaan.

Jumalan armo

Jumala suuressa laupeudessaan kärsi kauan Luciferia. Häntä ei heti poistettu korkeasta asemastaan, kun hän alkoi olla tyytymätön, eikä vielä sittenkään, kun hän rupesi esittämään vääriä väitöksiään uskollisille enkeleille. Hänen sallittiin kauan olla taivaassa. Useita kertoja hänelle tarjottiin armahdusta sillä ehdolla, että hän katuisi ja olisi Jumalalle kuuliainen. Hänet koetettiin saada vakuuttuneeksi erehdyksestään, käyttämällä keinoja, joita vain ääretön rakkaus ja viisaus saattoi keksiä. Taivaassa ei koskaan ennen ollut ilmaantunut tyytymättömyyden henkeä. Lucifer ei alussa nähnyt, mihin hän oli menossa; hän ei ymmärtänyt tunteidensa todellista luonnetta. Mutta kun hänen tyytymättömyytensä osoitettiin aiheettomaksi, hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että hän oli väärässä, että Jumalan vaatimukset olivat oikeat ja että hänen tulisi tämä tunnustaa koko taivaan edessä. Jos hän olisi tämän tehnyt, hän olisi voinut pelastaa itsensä ja paljon enkeleitä. Hän ei tähän aikaan ollut vielä kokonaan lakannut tottelemasta Jumalaa. Vaikka hän oli jättänyt paikkansa suojaavana kerubina, hänet olisi asetettu jälleen toimeensa, jos hän olisi halunnut palata Jumalan luo, tunnustanut Luojan viisauden ja tyytynyt siihen asemaan, joka hänelle oli määrätty Luojan suuressa suunnitelmassa. Mutta ylpeys esti häntä alistumasta. Hän puolusti itsepintaisesti menettelyään, väittäen ettei hänen ollut tarpeellista katua ja ryhtyi kaikkine kykyineen suureen taisteluun Luojaansa vastaan.

Lucifer käytti nyt kaikkia suuria sielunkykyjään pettämiseen, saadakseen puolelensa johdossaan olleiden enkelien myötätunnon. Senkin seikan, että Kristus oli häntä varoittanut ja neuvonut, hän väärin tulkitsemalla koetti saada palvelemaan hänen petollisia aikeitaan. Niille, jotka olivat yhdistetyt häneen rakkauden ja luottamuksen sitein, hän oli esittänyt, että häntä oli kohdeltu väärin, hänen asemaansa ei ollut pidetty arvossa ja hänen vapauttaan rajoitettiin. Kristuksen sanojen väärintulkinnasta hän siirtyi juonitteluun ja suoraan valheeseen, syyt-

täen Jumalan Poikaa alkemuksesta nöyryyttää häntä taivaan asukkaiden edessä. Hän koetti myös asettaa uskollisten enkelien menettelyn väärään valoon. Kaikkia, joita hän ei voinut johtaa harhaan ja voittaa omalle puolelleen, hän syytti välinpitämättömyydestä taivaallisten olentojen etujen suhteen. Oman häiritsevän toimintansa hän pani niiden syyksi, jotka pysyivät uskollisina Jumalalle. Ja tukeakseen sitä väitettään, että Jumala kohteli häntä epäoikeudenmukaisesti, hän alkoi tulkita väärin Luojan sanoja ja tekoja. Petollisella järkeilyllään hän koetti saada enkelit epäilemään Jumalan tarkoituksia. Kaiken, mikä oli yksinkertaista, hän teki mutkikkaaksi ja asetti kyseenalaisiksi Jumalan selvimmätkin ilmoitukset. Hänen korkea asemansa läheisessä yhteydessä Jumalan hallituksen kanssa lisäsi hänen esitystensä tehoa, ja monet menivät hänen puolelleen kapinoimaan taivaan arvovaltaa vastaan.

Paholaisen juonet

Viisauudessaan Jumala salli saatanan jatkaa työtään, kunnes tyytymättömyys kypsyi julkiseksi kapinaksi. Oli välttämätöntä antaa hänen suunnitelmiansa kehittyä niin pitkälle, että kaikki voisivat nähdä niiden todellisen luonteen ja tarkoituksen. Lucifer oli voideltuna kerubina ollut korkealle korotettu; hän oli taivaallisten olentojen suuresti rakastama, ja hänellä oli heihin suuri vaikutusvalta. Jumalan hallitukseen eivät kuulu ainoastaan taivaan, vaan kaikkien hänen luomiensa maailmojen asukkaat; ja saatana ajatteli, että jos hän voisi johtaa taivaan enkelit alkamaansa kapinaan, hän saisi myös muut maailmat yhtymään siihen. Hän oli taidokkaasti esittänyt oman kantansa asialla, pyrkien viisastelun ja petoksen avulla tarkoitustensa perille. Hänen pettämisokyksensä oli hyvin suuri, ja kätkeytymällä valheen verhoon hän sai menestyä. Eivät edes uskolliset enkelit voineet täysin ymmärtää hänen luonnetaan tai nähdä, mihin hänen toimintansa oli johtava.

Saatanaa oli kunnioitettu niin suuresti, ja kaikki hänen tekonsa olivat niin salaperäisiä, että enkeleille oli vaikea paljastaa hänen toimintansa todellista luonnetta. Vasta täysin kehittyneenä synti nähtäisiin niin pahana, kuin se on. Tätä ennen sitä ei ollut ilmennyt missään paikassa Jumalan maailmankaikkeudessa, eikä pyhillä olennoilla ollut käsitystä sen luonteesta ja pahuudesta. He eivät voineet nähdä, mihin hirvittäviin seurauksiin Jumalan lain syrjäyttäminen johtaisi. Saatana oli aluksi katkenyt toimintansa Jumalalle osoitetun uskollisuuden näennäisen tunnustamisen verhoon. Hän väitti pyrkivänsä edistämään Jumalan kunniaa, hänen hallituksensa kestävyyttä ja kaikkien taivaan asukkaiden parasta. Istuttaessaan tyytymättömyyttä alaistensa enkelien mieleen hän oli taitavasti naamioinut sen yritykseksi poistaa tyytymättömyyttä. Kun hän vaati muutoksia Jumalan hallintojärjestykseen ja lakeihin, hän esitti, että ne olivat välttämättömät taivaan järjestyksen säilyttämiseksi.

Taistelussa syntiä vastaan Jumala voi käyttää vain vanhurskautta ja totuutta. Saatana saattoi käyttää sellaista, mitä Jumala ei voinut — imartelua ja petosta. Hän koetti väärillä Jumalan sanaa ja esittää enkeleille hänen hallitustapansa väärässä valossa, välttämällä Jumala ollut oikeamielinen määrätessään lakeja ja sääntöjä taivaan asukkaille, ja että hän koetti vain korottaa itseään, vaatiessaan alamaisuutta ja kuuliaisuutta luomiltaan olennoilta. Sen tähden täytyi osoittaa taivaan ja kaikkien maailmojen asukkaille, että Jumalan hallitus oli oikea ja hänen lakinsa täydellinen. Saatana oli koettanut saada näyttämään siltä,

että hän yritti edistää maailmankalkkeuden menestystä. Kaikkien pitäisi oppia tuntemaan tämän anastajan todellinen luonne ja hänen tosiasiallinen tarkoituksensa. Hänelle täytyy antaa aikaa, jotta hänen pahat tekonsa paljastaisivat hänet.

Pettäjä paljastetaan

Saatana pani Jumalan lain ja hallituksen syyksi sen eripuraisuuden, jonka hänen oma menettelynsä oli taivaassa aiheuttanut. Hän selitti kaiken pahan johtuvan Jumalan hallinnasta. Hän väitti tarkoituksensa olleen parantaa Jumalan asetuksia. Sentähden oli välttämätöntä antaa hänen osoittaa vaatimustensa luonne ja näyttää Jumalan lakiin ehdottamiensa muutosten seuraukset. Hänen omien tekojensa täytyi tuomita hänet. Saatana oli alusta alkaen väittänyt, ettei hän ollut kapinannostaja. Koko maailmankalkkeuden tuli nähdä pettäjä paljastettuna.

Ääretön Viisaus ei hävittänyt saatanaa vielä silloinkaan, kun päätettiin, ettei hän enää saanut olla taivaassa. Koska vain rakkauden palvelus voi olla Jumalalle otollinen, hänen luomiensa olentojen kuuliaisuuden täytyy perustua siihen vakaumukseen, että hän on oikeamielinen ja hyvä. Taivaan ja muiden maailmojen asukkaat, jotka eivät olleet oppineet tuntemaan synnin luonnetta ja seurauksia, eivät silloin olisi nähneet saatanan hävittämisessä Jumalan oikeamielisyttä ja hyvyttä. Jos hänet olisi välittömästi tuhottu, he olisivat palvelleet Jumalaa pelosta enemmän kuin rakkaudesta. Pettäjän vaikutus ei olisi tullut täysin hävitetyksi eikä kapinan henki perin juurin poistetuksi. Pahuuden täytyi saada kypsyä. Koko maailmankalkkeuden ikuisiksi hyväksi täytyi saatanan täydellisemmin kehittää periaatteitaan, jotta kaikki luodut olennot voisivat nähdä hänen syytöksensä Jumalan hallitusta vastaan oikeassa valossa ja Jumalan vanhurskaus ja armo sekä hänen lakinsa muuttumattomuus voitaisiin ikuisiksi ajoiksi asettaa kaiken epäilyn ulkopuolelle.

Saatanan kapinan tuli olla varoituksena maailmankalkkeudelle kalkkina tulevina aikoina, ikuisena todistuksena synnin luonteesta ja hirvittävästä seurauksista. Saatanan ohjeiden vaikutus ihmisiin ja enkeleihin tulisi osoittamaan, mikä on Jumalan arvovalan syrjäyttämisen seurauksena. Se tulisi todistamaan, että kaikkien luotujen hyvinvointi on yhdistetty Jumalan hallituksen ja hänen lakinsa olemassaoloon. Siten tämän hirvittävän kapinakokeilun historia oli oleva kaikkien pyhien, järjestellisten olentojen ainaisena suojana, estäen heitä pettymästä rikkomuksen luonteen suhteen sekä varjellen heitä synniltä ja sen rangaistukselta.

Taistelun luonne

Aina taistelun päättymiseen saakka taivaassa suuri anastaja väitti olevansa syytön. Kun oli ilmoitettu, että kapinan johtaja ja kaikki hänen kannattajansa täytyi karkoittaa pois autuaitten asunnoista, hän julisti rohkeasti, että hän halveksi Luojan lakia. Hän uudisti sen väitteen, että enkelit eivät tarvitse valvontaa, vaan heidät on jätettävä seuraamaan omaa tahtoansa, joka aina johtaa heitä oikein. Hän hylkäsi jumalalliset asetukset heidän vapauttaan rajoittavina ja selitti pyrkivänsä poistamaan lain, jotta taivaan asukkaat, sen rajoittavista määräyksistä vapautettuina, pääsisivät korkeampaan ja kunnialkaampaan olotilaan. Saatana ja hänen joukkonsa syyttivät kapinoimisestaan yksimielisesti

Kristusta, selittäen, että jos heitä ei olisi moitittu, he eivät suinkaan olisi tehneet kapinaa. Kun pääkapinoitsija ja hänen kannattajansa itse-pintaisesti ja röyhkeästi jatkoivat niskoitteluaan ja, turhaan koetettuaan kukistaa Jumalan hallitusta, herjaavasti väittivät olevansa sortovallan viattomia uhreja, heidät viimein karkoitettiin pois taivaasta.

Sama henki, joka yllytti kapinaan taivaassa, kiihottaa kapinaan myös maan päällä. Saatana on jatkuvasti sovelluttanut ihmisiin samaa menettelytapaa, jota hän noudatti enkellen keskuudessa. Hänen henkensä hallitsee nyt tottelemattomuuden lapsissa. Hänen tavallaan nämä koet-tavat poistaa Jumalan lain asettamat rajoitukset ja lupaavat ihmisille vapautta sen määräysten rikkomisen kautta. Synnistä nuhteellinen herättää yhä vihaa ja vastustusta. Kun Jumalan varoitussanomia esite-tään ihmisten omilletunnoille, saatana johtaa heidät pitämään itseään vanhurskaina ja etsimään toisten myötätuntoa synnillisessä vaellukses-saan. Sen sijaan että korjaisivat erehdyksensä, he loukkaantuvat nuh-telijaan, ikäänkuin hän olisi ainoa vaikeuden aiheuttaja. Aina vanhurs-kaan Aabelin ajoista meidän päivimme saakka on sellaisessa hengessä kohdeltu niitä, jotka ovat uskaltaneet tuomita synnin.

Esittämällä Jumalan luonteen samalla väärällä tavalla kuin taivaas-sakin, saattaen hänet näyttämään ankaralta tyrannilta, saatana houkut-teli myös ihmisen tekemään syntiä. Ja päästyään siihen hän selitti, että Jumalan väärät rajoitukset olivat synnä ihmisen lankeemukseen, samoin kuin ne olivat aiheuttaneet hänen oman kapinansa.

Mutta iankaikkinen Jumala itse todistaa luonteestaan: »Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta.» 2 Moos. 34: 6, 7.

Karkoittamalla saatanan taivaasta Jumala osoitti olevansa vanhurs-kas ja säilytti valtaistuimensa kunnian. Mutta kun ihminen oli tehnyt syntiä, myöntymällä tämän luopiohengen petolliseen esitykseen, Jumala osoitti rakkautensa, antamalla ainokaisen Poikansa kuolemaan langen-neen sukukunnan puolesta. Sovituksessa ilmenee Jumalan luonne. Ristin voimakas todistus osoittaa koko maailmankaikkeudelle, ettei Jumalan hallitus ole millään lailla vastuunalainen Luciferin valitsemasta synnin tiestä.

Siinä taistelussa, joka tapahtui Kristuksen ja saatanan välillä Vapah-tajan maallisen toiminnan aikana, paljastui suuren pettäjän luonne. Mikään ei olisi voinut niin täydellisesti riistää saatanalta taivaan enke-lien ja koko uskollisen maailmankaikkeuden myötätuntoa kuin hänen julma taistelunsa maailman Lunastajaa vastaan. Se julkea jumalan-pilkka, joka ilmeni hänen vaatimuksessaan, että Kristus osoittaisi hänelle jumalallista kunnioitusta; se häikäilemätön röyhkeys, jota hän osoitti, kantaessaan Jumalan Pojan vuoren huipulle ja tempelin har-jalle; se häijy aikomus, joka hänellä oli kehottaessaan Kristusta heit-täytymään alas huimaavasta korkeudesta; se herkeämätön klukku, millä hän ajoi häntä takaa palkasta paikkaan, kiihottaen papit ja kansan hyl-käämään hänen rakkautensa ja lopuksi huutamaan: »Ristiinnaulitse hänet! Ristiinnaulitse hänet!» — kaikki tämä herätti hämmästystä ja suuttumusta koko maailmankaikkeudessa.

Saatana vietti maailman hylkäämään Kristuksen. Pimeyden ruhti-nas pani liikkeelle kaiken kykynsä ja kavaluutensa surmataksaan Jee-suksen; sillä hän näki Vapahtajan laupeuden ja rakkauden, hänen sää-linsä ja hellyytensä esittävän maailmalle Jumalan luonnetta. Saatana

vastusti jokaista Jumalan Pojan esittämää väitettä sekä käytti ihmisiä välikappaleinaan täyttääkseen Vapahtajan elämän kärsimyksellä ja surulla. Se viisastelu ja valhe, millä hän koetti estää Jeesuksen työtä, tottelemattomuuden lasten kautta osoitettu viha ja hänen julmat syytöksensä Vapahtajaa kohtaan, jonka elämää leimasi ainutlaatuinen hyvyys — kaikki tämä johtui syvälle juurtuneesta kostonhalusta. Pidätettyinä olleet kateus ja häilyisyys, viha ja kostonhalu purkautuivat Golgatalla Jumalan Poikaa vastaan, koko taivaan katsellessa äänettömällä kauhulla tätä näytelmää.

Kun Kristus oli saattanut päätökseen suuren uhrinsa, hän nousi ylös taivaaseen, mutta kieltäytyi vastaanottamasta enkelien palvontaa, ennen kuin oli esittänyt pyynnön: »Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani.» Joh. 17: 24. Silloin tuli sanomattomalla rakkaudella ja voimalla Isän valtaistuimelta vastaus: »Kumartakoot häntä kaikki Jumalan enkelit.» Hebr. 1: 6. Jeesus oli tahraton. Hänen alennuksensa oli päättynyt, hänen uhrinsa oli täytetty, ja Jumala antoi hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman.

Nyt saatanan rikos nähtiin sellaisena, jota ei voinut puolustaa. Hän oli ilmaissut todellisen luonteensa valehtelijana ja murhaajana. Nähtiin, että jos hän olisi saanut hallita taivaan asukkaita, hän olisi osoittanut samaa henkeä, millä hän hallitsi vallassaan olevia ihmisiä. Hän oli väittänyt Jumalan lain rikkomisen johtavan vapauteen ja korkeampaan elämään; mutta sen nähtiin johtavan orjuuteen ja alennukseen.

Saatanan valheelliset syytökset Jumalan luonnetta ja hallitusta vastaan esiintyivät nyt todellisessa valossaan. Hän oli väittänyt Jumalan pyrkineen vain korottamaan itseään, vaatiessaan luomiltaan olennoilta nöyryyttä ja kuuliaisuutta; ja hän oli selittänyt, että Luoja, vaatiessaan itsekieltäymystä kaikilta muilta, ei sitä itse harjoittanut eikä mitään uhrannut. Nyt nähtiin, että maailmankalkkeuden Hallitsija oli antanut langenneen ja syntisen sukukunnan pelastamiseksi suurimman uhrin, minkä rakkaus voi antaa; »sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa». 2 Kor. 5: 19. Nähtiin myös, että Luciferin avattua tien synnille kunnian- ja vallanhimollaan, Kristus oli synnin poistamiseksi nöyryyttänyt itsensä ja ollut kuuliainen kuolemaan saakka.

Vakuuttava todiste

Jumala oli ilmaissut inhonsa kapinan periaatteita kohtaan. Koko taivas näki hänen oikeamielisyytensä sekä saatanan tuomiossa että ihmisen lunastuksessa. Lucifer oli selittänyt, että jos Jumalan laki oli muuttumaton eikä sen määräämää rangaistusta voitu peruuttaa, täytyi jokaisen rikkojan tulla ikuisesti suljetuksi pois Luojan suosiosta. Hän oli väittänyt, että syntinen sukukunta oli joutunut pelastuksen ulkopuolelle ja oli näin ollen oikeudenmukaisesti hänen omaisuuttaan. Mutta Kristuksen kuolema oli sellainen ihmisen hyväksi annettu todiste, jota ei voinut kumota. Lain määräämä rangaistus kohtasi häntä, joka oli Jumalan vertainen, ja ihminen oli vapaa ottamaan vastaan Kristuksen vanhurskouden sekä saattoi katuvalla ja nöyrällä elämällä voittaa saatanan vallan, samoin kuin Jumalan Poika oli sen voittanut. Siten Jumala on vanhurskas ja voi myös vanhurskauttaa kaikki, jotka uskovat Jeesukseen.

Mutta Kristus ei tullut maan päälle kärsimään ja kuolemaan ainoastaan ihmisen pelastuksen tähden. Hän tuli tekemään lain suureksi ja

ihanaksi, ei ainoastaan sitä varten, että tämän maailman asukkaat antaisivat laille sille kuuluvan arvon, vaan myös osoittaakseen koko maailmankaikkeudelle, että Jumalan laki on muuttumaton. Jos sen vaatimuksia olisi voitu syrjäyttää, ei Jumalan Pojan olisi tarvinnut antaa henkeään sen rikkomisen sovituksiksi. Kristuksen kuolema osoittaa, että laki on muuttumaton. Se uhri, jonka ääretön rakkaus vaati Isältä ja Pojalta syntisten pelastamiseksi, osoittaa koko maailmankaikkeudelle, että Jumalan lain ja hallituksen perustuksena on oikeus ja armon. Mikään vähempi kuin tämä lunastussuunnitelma ei olisi voinut sitä kyllin vakuuttavasti tehdä.

Tuomion lopullisessa toimeenpanossa näkyy, ettei synnillä ole mitään olemassaolon perustetta. Kun koko maailman tuomari kysyy saatanalta: »Minkä tähden sinä olet tehnyt kapinan minua vastaan ja riistänyt minulta valtakuntani alamaisia?» ei synnin alkuunpanija voi millään puolustaa itseään. Jokainen suu tukitaan; kaikki kapinalliset vaikenavat.

Todistaessaan Jumalan lain muuttumattomaksi Golgatan risti samalla julistaa koko maailmankaikkeudelle, että synnin palkka on kuolema. Kuolevan Vapahtajan huudossa: »Se on täytetty», oli ennustus saatanan kuolemasta. Kauan kestänyt suuri taistelu oli silloin ratkaistu ja pahan lopullinen hävittäminen varmistettu. Jumalan Poika kulki haudan porttien kautta, »että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen». Hebr. 2:14. Itsekorotuksen halu oli johtanut Luciferin sanomaan: »Korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan..., teen itseni Korkeimman vertaiseksi.» Mutta Jumala sanoo: »Minä panin [engl. käännöksessä: olen paneva] sinut tuhaksi maahan..., eikä sinua enää ole, hamaan ikäiköihin asti.» Jes. 14:13, 14; Hes. 28:18, 19. »Sillä katso: se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi. Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ovat oljenkorsia; ja heidät polttaa se päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se jätä helstä juurta eikä oksaa.» Mal. 4:1.

Koko maailmankaikkeus tulee olemaan synnin luonteen ja seurausten todistajana. Ja synnin perinpohjainen hävittäminen, joka alussa olisi herättänyt pelkoa enkeleissä ja riistänyt Jumalalta kunniaa, on nyt todistava hänen rakkaudestaan ja vahvistava hänen kunniaansa maailmankaikkeuden kaikkien olentojen edessä, jotka haluavat tehdä hänen tahtonsa ja joiden sydämissä on hänen lakinsa. Ei koskaan enää tule ilmenemään pahuutta. Sanoohan Raamattu: »Ei nouse ahdistus kahta kertaa.» Naah. 1:9. Jumalan lakia, jota saatana on moittinut orjuuden ipeeksi, kunnioitetaan vapauden lakina. Koetuksen kestänyt luomakunta ei koskaan enää käänny pois hänestä, jonka luonne on heille täydellisesti ilmaistu käsittämättömänä rakkautena ja äärettömänä viisautena.

**FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE
PLEASE CONTACT:**

You have just read all or most of *chapter 29* from the book, *The Great Controversy*, in the *Finish Language*. This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages

PRINTED BY:
TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTAMONT, TN 37301 USA

LUOPUMUKSEN TIELLE

Apostoli Paavali ennustaa toisessa kirjeessään tessalonikalaisille suuresta luopumuksesta, joka johtaisi paavillisen vallan perustamiseen. Hän selittää, että Kristuksen päivä ei tule »ennenkuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä Jumalaksi tahi jumaloitavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeleihin ja julistaa olevansa Jumala». Edelleen apostoli varoittaa veljiään siitä, että »laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa». 2 Tess. 2: 3, 4, 7. Jo tuona varhaisena ajankohtana hän näki seurakuntaan hiipivän erehdyksiä, jotka valmistaisivat tietä paaviuden kehitymiselle.

Vähä vähältä, aluksi salaisesti ja hiljaisuudessa, sitten avoimemmin, »laittomuuden salaisuus» suoritti petollista ja häpeällistä työtään lisäten voimaansa ja vaikutusvaltaansa ihmismielten yli. Miltei huomaamatta pakanalliset tavat löysivät tiensä kristilliseen kirkkoon. Mukautumisen ja sovittelun henki väistyi hetkeksi kirkon joutuessa ankariin vainoihin pakanuuden aikana. Mutta kun vaino lakkasi, ja kristinusko sai astua kuninkaiden kartanoihin ja palatseihin, se vaihtoi Kristuksen ja apostolien nöyrän yksinkertaisuuden pakanallisten pappien ja hallitsijoiden ylpeään komeuteen, ja Jumalan vaatimusten sijaan se asetti inhimilliset teoriat ja perinnäissäännöt. Konstantinuksen nimellinen kääntyminen neljännen vuosisadan alkupuolella herätti suurta riemua — ja maailma asteli kirkkoon vanhurskauden viittaan naamioituneena. Turmeluksen työ edistyi nyt nopeasti. Pakanuus, joka näytti joutuneen häviölle, olikin tullut voittajaksi. Sen henki hallitsi kirkossa. Sen opit, menot ja taikauskoiset käsitykset olivat yhdistyneet Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien uskoon ja jumalanpalvelukseen.

Pakanuuden ja kristinuskon välisen kompromissin tuloksena syntyi »laittomuuden ihminen», jonka profetia ennusti korottavan itsensä Jumalan yläpuolelle ja häntä vastaan. Tuo jättiläismäinen väärän uskonnon järjestelmä on saatanan voiman mestarinäyte — mahtava muistomerkki hänen pyrkimyksistään asettua valtaistuimelle hallitsemaan maailmaa oman tahtonsa mukaisesti.

Saatana yritti kerran saada aikaan sovitteluratkaisun Kristuksen kanssa. Hän tuli Jumalan Pojan luo kiusausten erämaassa, ja näyttäen tälle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston hän tarjoutui antamaan sen kaiken Jeesuksen käsiin, mikäli tämä vain tunnustaisi pimeyden ruhtinaan herruuden. Kristus nuhteli röyhkeää kiusaajaa ja pakotti hänet poistumaan. Mutta saatana menestyy paremmin esittäessään samat kiusauksensa ihmiselle. Saadakseen maallista voittoa ja kunniaa kirkko antautui etsimään maan mahtajien tukea ja suosiota, ja näin hyljättyään Kristuksen se tuli viekotelluksi tekemään liiton saatanan edustajan, Rooman piispan, kanssa.

Rooman kirkon tärkeimpiä oppeja on se, että paavi on koko Kristuksen seurakunnan näkyvä pää, jolle kuuluu korkein valta kaikkien piispojen ja pappien yli kaikkialla maailmassa. Ja vieläkin enemmän: paaviin on sovellettu Jumalan omia arvonimiä. Häntä on kutsuttu nimellä »Herra Jumala Paavi», ja hänet on julistettu erehtymättömäksi.⁶⁾ Hän vaatii kaikkien ihmisten kunnioitusta. Samaa vaatimusta, minkä saatana esitti kiusauksen erämaassa, hän yhä pitää voimassa

Rooman kirkon kautta, ja suuret joukot ovat valmiita osoittamaan hänelle kunnioitustaan.

Mutta ne, jotka pelkäävät ja kunnioittavat Jumalaa, vastaavat tähän taivaita hipovaan röyhkeyteen samalla tavoin kuin Kristus vastasi kavalan vihollisen houkutuksiin: »Sinun pitää kumartaman Herraa, sinun Jumalaasi, ja häntä ainoata palveleman.» Luuk. 4: 8. Jumala ei ole milloinkaan antanut sanassaan pienintäkään viitettä siitä, että hän olisi määrännyt ketään ihmistä seurakuntansa pääksi. Oppi paavillisesta ylherruudesta on täysin vastoin Raamatun opetuksia. Paavilla ei voi olla mitään valtaa Kristuksen seurakunnan yli, paitsi minkä hän on vääryydellä itselleen anastanut.

Rooman kirkko on itsepintaisesti syyttänyt protestantteja kerettiläisyydestä ja siitä, että nämä ovat ehdoin tahdoin eronneet oikeasta seurakunnasta. Mutta nämä syytökset sopivat paremmin siihen itseensä. Se juuri lasi alas Kristuksen lipun ja luopui siitä uskosta, »joka kerta kalkkia on pyhille annettu». Juud. 3.

Sanan voima

Saatana tiesi hyvin, että pyhät kirjoitukset tekisivät ihmiset kykeneviksi havaitsemaan hänen petoksensa ja vastustamaan hänen voimaansa. Sanalla oli maailman Vapahtajakin torjunut hänen hyökkäyksensä. Jokaisen hyökkäyksen tapahtuessa Kristus kohotti ikuisen totuuden kilven, sanoen: »Kirjoitettu on.» Vastustajan jokaisen ehdotuksen hän torjui sanan voimalla ja viisaudella. Voidakseen säilyttää ihmiset valtansa alla ja lujittaakseen paavillista valheherruutta saatana täytyi pitää ihmiset tietämättöminä kirjoitusten opetuksista. Raamattu korottaisi Jumalaa ja asettaisi katoavaisen ihmisen oikeaan asemaansa; tämänvuoksi sen pyhiä totuuksia oli salattava ja poljettava maahan. Rooman kirkko omaksui tämän periaatteen. Satojen vuosien aikana oli Raamatun levittäminen kielletty. Kansaa oli kielletty lukemasta sitä kodeissa, ja selkärangattomat papit ja prelaatit tulkitisivat sen opetuksia siten, että ne tukivat heidän vaatimuksiaan. Siten paavia alettiin miltei yleisesti pitää Jumalan maanpäällisenä käskynhaltijana, jolle on annettu korkein valta sekä kirkossa että valtiossa.

Kun erheiden paljastaja oli työnnetty syrjään, saatana työskenteli tahtonsa mukaan. Ennustuksen mukaan paavikunta pyrki »muuttamaan ajat ja lain», Dan. 7: 25, eikä se hidastellutkaan aikeissaan. Jotta pakanuudesta kääntyneille tarjottaisiin jokin vastine epäjumalapalvelukselle ja siten helpotettaisiin heidän nimellistä liittymistään kristinuskoon, kristilliseen jumalanpalvelukseen liitettiin vähitellen kuvien ja pyhäinjäännösten palvelusta. Yleisen kirkolliskokouksen määräyksellä tämä epäjumalanpalvelusmuoto lopullisesti vahvistettiin.⁶⁾ Täydentääkseen jumalatonta työtään Rooma rohkeni poistaa Jumalan laista toisen käskyn, joka kieltää kuvien palvelemisen, ja jakaa kymmenennen käskyn kahtia, säilyttääkseen käskyjen alkuperäisen lukumäärän.

Pakanuuteen myöntymisen henki aukaisi tien vielä täydellisemmälle taivaan arvovallan hylkäämiselle. Pyhittymättömien kirkonjohtajien välityksellä saatana kävi käsiksi myös neljänteen käskyyn⁷⁾ yrittäen syrjäyttää vanhan sapatin, jonka Jumala oli siunannut ja pyhittänyt (1 Moos. 2: 2, 3), korottaakseen sen tilalle pakanoiden viettämän »auringon kunnianarvoisan päivän». Tätä muutosta ei aluksi yritetty panna toimeen avoimesti. Ensimmäisinä vuosisatoina kaikki kristityt pitivät oikeata sapatia. He vaalivat Jumalan kunniaa, ja koska he uskoivat Jumalan lain olevan muuttumattoman, he puolustivat innok-

kaasti sen käskyjen pyhyyttä. Mutta saatana toimi välikappaleittensa kautta suurella kavaluudella toteuttaakseen aikeitaan. Jotta kansan huomio saataisiin kohdistumaan sunnuntaihin, siitä tehtiin Kristuksen ylösnousemuksen muistojuhla. Jumalanpalveluksia järjestettiin sinä päivänä, mutta silti sitä pidettiin vain virkistyspäivänä ja sapattia pidettiin yhä pyhänä.

Valmistakseen tietä sille työlle, minkä oli aikonut toteuttaa, saatana oli saanut juutalaiset ennen Kristuksen syntymää kuormittamaan sapatintä mitä ankarimmilla säädöksillä ja siten tehnyt sen vietosta taakan. Käyttäen nyt hyväkseen sitä väärää valoa, johon hän oli sapatintä saattanut, saatana leimasi sen halveksien juutalaiseksi asetukseksi. Kun kristityt yleisesti jatkoivat sunnuntain viettämistä riemullisena juhlena, hän johti heidät tekemään sapatista paastopäivän, synkän ja surullisen päivän, jotta he tällä tavoin voisivat osoittaa vihamielisyyttään juutalaisuutta kohtaan.

Konstantinuksen käsky

Neljännän vuosisadan alkupuolella keisari Konstantinus julkaisi määräyksen, jolla sunnuntai tehtiin yleiseksi juhlapäiväksi koko Rooman valtakunnassa.⁷⁾ Hänen pakanalliset alamaisensa pitivät auringon päivää korkeassa arvossa ja kristitytkin kunnioittivat sitä. Keisarin tarkoituksena oli yhdistää pakanuuden ja kristinuskon ristiriitaiset pyrkimykset. Häntä innostivat tähän kirkon piispat, jotka kunnianhimonsa ja vallanjanonsa innoittamina havaitsivat, että jos sekä kristityt että pakanat viettäisivät samaa päivää, se edistäisi kristinuskon nimelistä omaksumista pakanoiden keskuudessa ja siten lisääisi kirkon valtaa ja kunniaa. Mutta vaikka monet jumalaapelkäävät kristityt saatiinkin vähitellen pitämään sunnuntaita jossakin määrin pyhänä, he yhä pitivät oikeata sapattia Herran pyhäpäivänä ja viettivät sitä kuuliaisina neljännelle käskylle.

Päipettäjät ei ollut vielä suorittanut työtään loppuun. Hän oli päättänyt koota koko kristityn maailman lippunsa alle ja harjoittaa valtaansa käskynhaltijansa, ylpeän paavin, välityksellä, joka väitti olevansa Kristuksen edustaja. Puolittain kääntyneiden pakanoiden, kunnianhimoisten kirkonmiesten ja maailmaa rakastavien kirkon jäsenten avulla hän toteutti aikeensa. Aika ajoin pidettiin suuria kirkolliskokouksia, joihin kirkolliset arvohenkilöt kokoontuivat kaikkialta maailmasta. Miltei jokaisessa kirkolliskokouksessa Jumalan asettamaa sapattia vähä vähältä alennettiin, samalla kun sunnuntaita vastaavasti korotettiin. Tällä tavoin pakanallista juhlaa lopulta ruvettiin kunnioittamaan jumalallisenä asetuksena, kun taas Raamatun sapatti julistettiin juutalaisuuden jätteeksi, ja sen pyhittäjät kirottiin.

Suuri luopio oli onnistunut korottamaan itsensä »yli kaiken, mitä jumalaksi tahi jumaloitavaksi kutsutaan». 2 Tess. 2: 4. Hän oli rohjennut muuttaa Jumalan laissa sen ainoan käskyn, joka selvästi osoittaa ihmiskunnalle oikean ja elävän Jumalan. Neljännessä käskyssä Jumala ilmaistaan taivaan ja maan Luojana, ja täten hänet erotetaan kalkista vääristä jumalista. Seitsemäs päivä pyhitettiin lepopäiväksi ollakseen luomistyön muistomerkkinä. Sen tarkoituksena oli pitää alati ihmisten mielissä elävä Jumala, elämän lähteenä ja kunnioituksen ja palvonnan kohteena. Saatana pyrkii kääntämään ihmiset Jumalan luota ja kuullaisuudesta hänen lakiaan kohtaan. Tämän vuoksi hän kohdistaa ponnistelunsa erityisesti sitä käskyä vastaan, joka viittaa Jumalaan Luojana.

Protestantit väittävät nykyisin, että Kristuksen ylösnousemus sunnuntaina teki siitä kristillisen lepopäivän. Mutta Raamattu ei tue tätä väitettä. Ei Kristus eivätkä hänen apostolinsa ole antaneet mitään selaista kunniaa tälle päivälle. Sunnuntain vietto kristillisenä asetuksena juontaa juurensa laittomuuden salaisuudesta (2 Tess. 2: 7), joka jo Paavalin päivinä oli aloittanut työnsä. Missä ja milloin on Herra ottanut nimiinsä tämän paaviuden lapsen? Millä pätevällä syyllä voidaan puollustaa muutosta, jota pyhät kirjoitukset eivät tue?

Kuudennella vuosisadalla paaviuden asema oli jo luja. Sen valtaistuini oli asetettu keisarin kaupunkiin ja Rooman piispan selitettiin olevan koko kirkon pää. Pakanuus oli antanut sijaa paaviudelle. Lohikäärme oli antanut pedolle »voimansa ja valtaistumuksensa ja suuren vallan». Ilm. 13: 2. Ja nyt alkoivat ne 1260 paavillisen vainon vuotta, joista Danielin ja Ilmestyskirjan profetioissa oli ennustettu.⁶⁾ Dan. 7: 25; Ilm. 13: 5—7. Kristityt pakotettiin joko luopumaan puhtaasta uskostaan ja hyväksymään paavilliset juhlamenot ja jumalanpalveluksen tai nääntymään ja kärsimään kuoleman kädutuspennillä, roviolla tai mestauslavalla. Nyt täytyivät Jeesuksen sanat: »Omat vanhemmatkin ja veljet ja sukulaiset ja ystävät antavat teidät alttiiksi; ja muutamia teistä tapetaan, ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden.» Luuk. 21: 16, 17. Vaino kohtasi uskollisia suuremmalla raivolla kuin milloinkaan aikaisemmin, ja maailma muuttui laajaksi talstelutanteeksi. Vuosisatojen aikana Kristuksen seurakunta löysi turvapaikan syrjäisistä ja yksinäisistä piilopaikoista. Näin sanoo profeetta: »Ja valmo pakeni erämaahan, jossa hänellä oli Jumalan valmistama paikka, että häntä elätettäisiin siellä tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää.» Ilm. 12: 6.

Rooman kirkon valtaan nousu merkitsi pimeiden aikojen alkua. Mitä enemmän sen valta lisääntyi, sitä synkemmäksi kävi pimeys. Kristuksen, tosi perustuksen, sijasta uskottiin Rooman paaviin. Sen sijaan, että syntien anteeksiantamuksen ja ikuisen pelastuksen toivo olisi pantu Jumalan Poikaan, kansa katsoi paaviin sekä pappelhin ja prelaatteihin, joille paavi oli jakanut valtaansa. Kansalle opetettiin, että paavi on heidän maanpäällinen välittäjänsä ja ettei kukaan voisi lähestyä Jumalaa paitsi hänen kauttaan, ja vieläpä että hän oli heille Jumalan asemassa ja että häntä sen vuoksi oli sokeasti toteltava. Hänen määräyksestään poikkeaminen oli riittävä syy rikkojien sieluihin ja ruumiisiin kohdistuvalle ankarimmalle mahdolliselle rangaistukselle. Näin ihmisten mielet käännettiin pois Jumalasta erehtyvien, puutteellisten ja syntisten ihmisten puoleen; ei, enemmän: itsensä pimeyden ruhtinaan puoleen, joka heidän kauttaan harjoitti valtaansa. Synti oli naamioitu pyhyyden valppaan. Kun kirjoitukset syrjäytetään ja ihminen alkaa pitää itseään erinomaisena, emme voi odottaa muuta kuin petoksia, vilppiä ja jumalattomuutta. Inhimillisten lakien ja perinnössääntöjen korottamisen yhteydessä ilmeni se turmelus, joka aina on seurauksena Jumalan lain syrjäyttämisestä.

Vaaran aikaa

Ne olivat vaarallisia aikoja Kristuksen seurakunnalle. Uskollisia valonkantajia oli todellakin vain muutamia. Vaikka totuus ei ollutkaan täysin ilman todistajia, kuitenkin ajoittain näytti siltä, kuin erehdykset ja talkausko täysin voittaisivat ja tosi uskonto olisi tuomittu täysin häviämään maan päältä. Evankeliumi oli kadotettu näkyvistä, mutta

uskonnon muodot olivat mitä moninaisimpia ja kansa oli ankarien vaatimusten rasittama.

Kansaa ei opetettu ainoastaan katsomaan paaviin välimiehenään, vaan luottamaan omiin töihinsä syntiensä sovittamiseksi. Pitkät pyhiinvaellusmatkat, katumusharjoitukset, pyhänjäännösten palvelus, kirkkojen, pyhäkköjen ja alttareiden pystyttäminen, suurten rahasummien maksaminen kirkolle — nämä ja monet muut samankaltaiset teot otettiin käytäntöön Jumalan vihan tyynnyttämiseksi ja hänen miellsuosionsa hankkimiseksi, aivankuin Jumala olisi ihmisten kaltainen, joka suuttuisi pikkuasioista ja jota pitäisi lepyttää lahjoilla tai katumusharjoituksilla!

Huolimatta Rooman kirkon johtomiestenkin keskuudessa vallitsevista paheista, kirkon vaikutus näytti jatkuvasti kasvavan. Kahdeksannen vuosisadan lopulla paavilaiset väittivät, että kirkon alkuaikoina oli Rooman piispoilla ollut sama hengellinen valta, jonka he nyt väittävät omistavansa. Tämän väitteen vahvistamiseksi oli tehtävä jotakin, mikä saattaisi sen näyttämään luotettavalta, ja tähän olikin valheen isällä keinot valmiina. Munkit väärentelivät vanhoja asiakirjoja. Löydettiin aikaisemmin tuntemattomia kirkolliskokousten määräyksiä, jotka vahvistivat paavin ylivallan varhaisimmista ajoista lähtien. Ja kirkko, joka oli hylännyt totuuden, vastaanotti melihyvin nämä petokset.⁹⁾

Muutamat uskolliset oikealle perustukselle rakentajat (1 Kor. 3: 10, 11) hämmentyivät ja estyivät työssään, väorien oppien kasatessa törkyä heidän tielleen. Kuten Jerusalemin muurien rakentajat Nehemian päivinä, muutamat olivat valmiita sanomaan: »Taakankantajain voima raukeaa, ja soraa on ylen paljon; me emme jaksakaan rakentaa muuria.» Neh. 4: 10. Väsyneinä jatkuvaan taisteluun vainoa, petoksia, jumalattomuutta ja muita saatanan heidän pysähdyttämisekseen keksimiä esteitä vastaan muutamat uskollisista rakentajista kadottivat rohkeutensa, ja saadakseen aikaan rauhan sekä säilyttääkseen omaisuutensa ja henkensä he kääntyivät pois oikealta perustukselta. Toiset taas, lannistumatta vihollistensa vastarinnasta, selittivät pelottomasti: »Älkää peljätkö heitä; muistakaa suurta ja peljättävää Herraa» (Neh. 4: 14); ja he jatkoivat työtä miekka (Ef. 6: 17) vyötäisilleen sidottuna.

Sama vihan ja vastustuksen henki totuutta kohtaan on innoittanut Jumalan vihollisia kaikkina aikoina, ja samaa uskollisuutta ja valppautta on hänen palvelijoiltaan aina vaadittu. Kristuksen sanat ensimmäisille opetuslapsilleen soveltuvat hänen seuraajiinsa ajan loppuun asti: »Mutta minä minä teille sanon, sen minä sanon kaikille: valvokaa.» Mark. 13: 37.

Pimeys näytti tulevan yhä tiheämmäksi. Kuvien palvonta tuli yhä yleisemmäksi. Kynttilöitä poltettiin kuvien edessä ja niitä rukoiltiin. Mitä kummallisimpia ja taikauskoisimpia tapoja oli vallalla. Ihmisten mielet olivat niin täydellisesti taikauskon kahleissa, että järkikin näytti menettäneen merkityksensä. Kun papit ja piispat olivat nautinnonhaluisia, aistillisia ja turmeltuneita, oli aivan selvää, että kansa, joka piti heitä esikuvanaan, vajosi tietämättömyyteen ja pahelsiin.

Uusi askel paavillisen röyhkeyden tiellä otettiin, kun paavi Gregorius VII yhdenneljätoista vuosisadalla julisti Rooman kirkon olevan täydellisen. Esittämässään väitteissä hän mm. selitti, että kirkko ei ole milloinkaan erehtynyt, eikä kirjoitusten mukaan tulisi milloinkaan erehtymäänkään. Mutta kirjoitusten todistuksia ei esitetty näiden väitteiden tueksi. Ylpeä paavi väitti myös omistavansa vallan panna hallitsijoita viralta, ja hän selitti edelleen, ettei kukaan voinut kumota yhtäkään hänen päätöstään, mutta että hänellä oli valta muuttaa kaikkien muiden määräyksiä.¹⁰⁾

Keisarit nöyryvät

Sattuvan esimerkin tämän erehtymättömyyden esitälstelijan tyrannimaisesta luonteesta tarjoaa hänen suhtautumisensa Henrik IV:een, Saksan keisariin. Koska tämä hallitsija oli rohjennut väheksyä paavin arvovaltaa, hänet julistettiin pannaan ja virastaan erotetuksi. Pelästyneenä omlen ruhtinaittensa luopumisesta ja uhkauksista — paavin lähettiläät olivat nimittäin kehottaneet heitä kapinaan kelsaria vastaan — Henrik totesi välttämättömäksi ryhtyä hieromaan rauhaa Rooman kanssa. Vaimonsa ja uskollisen palvelijansa kanssa hän kulki keskitalvella alppien yli voidakseen nöyryyä paavin edessä. Saavuttuaan linnaan, missä Gregorius oleskeli, hänet ohjattiin ilman henkivartijoitaan ulommalle pihalle. Siellä hän talvipakkasessa paljain päin, avojaloin ja katusuvaatteissa odotti paavin lupaa päästä hänen eteensä. Vasta sitten, kun Henrik oli kolmen päivän ajan paastonnut ja tunnustanut syntejäään, paavi alentui myöntämään hänelle armahduksen. Mutta silloinkin se tapahtui ehdolla, että keisari odottaisi paavin hyväksymistä ennenkuin pukisi ylleen arvomerkinsä ja ryhtyisi harjoittamaan keisarillista valtaansa. Ja Gregorius voitostaan ylpeillen kerskasi, että hänen tehtävänään oli kuninkaiden ylpeyden masentaminen.

Miten jyrkkä vastakohta vallitsikaan tämän röyhkeän paavin suunnattoman ylpeyden ja Kristuksen nöyryyden ja lempeyden välillä, hänen, joka esittää itsensä anomassa sydämen ovelta sisäänpääsyä voidakseen tuoda sinne anteeksiantamuksen ja rauhan, ja joka sanoi opetuslapsilleen: »Joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne». Matt. 20: 27.

Toisiaan seuraavat vuosisadat todistivat jatkuvasti lisääntyviä erehdyksiä Roomasta lähteivissä opeissa. Jo ennen paaviuden perustamista pakanallisten filosofien opetukset olivat herättäneet huomiota ja saavuttaneet vaikutusvaltaa kirkossa. Monet nimellisesti kääntyneet pitäytyivät yhä pakanallisen filosofian oppeihin, eivätkä ainoastaan tutkineet niitä itse, vaan suosittelivat niitä toisillekin keinoina vaikutusvallan saamiseksi pakanoiden keskuudessa. Näin kristilliseen uskoon liitettiin vakavia harhoja. Huomattavin niistä oli usko ihmisen luontaiseen kuolemattomuuteen ja hänen tietoiseen tilaansa kuolemassa. Tämä oppi muodosti perustan pyhimysten avuksihuutamiselle ja Neitsyt Marian palvonnalle, mitkä tavat Rooma otti käytäntöön. Siitä sai alkunsa myös harhaoppi jumalattomien ikuisesta piinasta, mikä varhain liitettiin paavillisiin uskomuksiin.

Sitten valmistettiin tietä vielä uudelle pakanalliselle keksinnölle, jota Rooma nimitti kiirastuleksi, ja jota se käytti pelotellakseen herkkä- ja taikauskolsta kansaa. Tämä harhaoppi vahvisti sellaisen kidutuspaikan olemassaolon, jossa niiden sielut, jotka eivät ole ansainneet iankaikkista kadotusta, saavat kärsiä syntlensä rangaistusta, ja josta he — tultuaan puhdistetuiksi — pääsevät talvaaseen.¹¹⁾

Vielä tarvittiin eräs keksintö, jotta Rooma voisi hyötyä kannattajiensa pelosta ja pahelsta. Tähän tarkoitukseen sepitettiin aneoppi. Kaikille, jotka liittyisivät tukemaan paavin sotatoimia hänen maallisen valtansa laajentamiseksi, hänen vihollistensa rankaisemiseksi tai hänen hengellisen yliherruutensa kieltäjien tuhoamiseksi, luvattiin täydellinen armahdus menneistä, nykyisistä ja tulevista synneistä sekä vapautus kaikista niihin liittyivistä sakolsta ja rangalstuksista. Kansalle opetettiin myös, että maksamalla kirkolle rahaa he saattoivat vapauttaa itsensä synnistä ja samoin pelastaa kuolleiden ystäviensä sielut, jotka olivat

kiduttavien liekkien vallassa. Tällaisin keinoin Rooma täytti aarrearkkunsaa ja ylläpiti niiden komeutta, ylellisyyttä ja paheita, jotka olivat edustavinaan Kristusta, häntä, jolla ei ollut paikkaa, mihin päänsä kallistaisi.¹²⁾

Epäjumalinen messu-uhri oli syrjäyttänyt Herran ehtoollisen raamatullisen asetuksen. Paavilaiset papit uskottelivat voivansa mielettömällä ilvehtimisellään muuttaa tavallisen leivän ja viinin todelliseksi »Kristuksen ruumiiksi ja vereksi».¹³⁾ Jumalaa pilkkaavalla röyhkeydellä he avoimesti väittivät kykenevänsä luomaan Jumalan, kaiken Luojan. Kristittyjä vaadittiin kuolemanrangaistuksen uhalla tunnustamaan uskonsa tähän kauhistuttavaan, taivalta häpäisevään harhaoppiin. Suuret joukot, jotka eivät tähän taipuneet, heitettiin polttoroviolle.¹⁴⁾

Kolmannellatoista vuosisadalla perustettiin paavikunnan välikapaleista hirvittävin: inkvisitio. Pimeyden ruhtinas työskenteli paavillisen pappisvallan johtajien avulla. Saatana ja hänen enkelinsä hallitsivat salaisiin istuntoihinsa kokoontuneiden pahojen miesten mieliä, mutta heidän keskellään seisojaksi näkymättömänä Jumalan enkeli merkiten muistiin heidän jumalattomat päätöksensä ja kirjoittaen historiaa, joka on liian kauheaa ihmishämmäksiksi. »Suuri Babylon» oli »juovuksissa pyhien verestä». Miljoonien marttyyrien runnellut ruumiit huusivat Jumalan kosta tuolle luopiovalle.

Paavikunnasta oli tullut maailman yksinvalti. Kuninkaat ja keisarit alistuivat Rooman paavin määräyksiin. Ihmisten kohtalot sekä ajassa että ikuisuudessa näyttivät olevan hänen vallassaan. Satojen vuosien aikana oli Rooman opit empimättä hyväksytyt, sen menoja kunnioitavasti suoritettu, sen juhlapäiviä yleisesti vietetty. Sen papisto

kunnioitettiin ja avustettiin runsain lahjoin. Milloinkaan ei Rooman kirkko ole sen jälkeen saavuttanut suurempaa arvovaltaa, loistoa ja mahtia.

Mutta »paavikunnan keskipäivä oli maailman keskipäivä».¹⁵⁾ Pyhät kirjoitukset olivat miltei tuntemattomia ei vain kansalle vaan myös papeille. Kuten muinaiset fariseukset paavilaiset johtajat vihasivat valoa, joka paljastaisi heidän syntinsä. Kun Jumalan laki, vanhurskauden mittapuuhun, oli poistettu, he käyttivät valtaansa ja harjoittivat paheitaan ilman esteitä tai rajoituksia. Petos, ahneus jairstaisuus kukoistivat. Mitään rikosta ei kaihdettu, mikäli sillä voitiin saavuttaa rikkautta tai asemia. Paavien ja kirkonmiesten palatsit olivat mitä inhoitavimpien irstailujen näyttämönä. Muutamia vallassa olevista paaveista olivat syöllistyneet niin kammottaviin rikoksiin, että maalliset hallitsijat yrittivät panna viralta näitä kirkon mahtimiehiä, koska pitivät heitä niin turmeltuneina hirviöinä, ettei heitä voinut sietää. Vuosisatoihin ei Eurooppa ollut edistynyt tieteissä, taiteissa eikä kulttuurissa. Kristinuskoa oli kohdannut siveellinen ja älyllinen lamaantuminen.

Maailman tila Rooman vallan alla muodosti pelottavan ja sattuvan täyttymyksen profeetta Hoosean sanoille: »Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on taitoa vailla. Koska sinä olet hyljännyt taidon, hylkään minä sinut . . . Koska olet unhottanut Jumalasi lain, unhotan myös minä sinun lapsesi.» . . . ei ole uskollisuutta, ei laupeutta eikä Jumalan tuntemusta maassa. Vannotaan ja valhetellaan, murhataan, varastetaan ja rikotaan aviot, murtaudutaan taloihin, ja verityö verityötä seuraa.» Hoosea 4: 6, 1, 2. Sellaiset olivat Jumalan sanan hylkäämisen seuraukset.

AMERIikka ENNUSTUKSESSA

*»... ja sillä oli kaksi sarvea, niinkuin
karitsan sarvet...»*

Keskeisessä asemassa kymmenen käskyn joukossa on neljäs käsky, joka alunperin annettiin seuraavassa muodossa: »Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.» 2 Moos. 20: 8—11.

Ensimmäinen enkeli kehottaa ihmisiä pelkäämään Jumalaa ja autamaan hänelle kunnian sekä kumartamaan häntä, joka on taivaan ja maan Luoja. Tehdäkseen tämän heidän täytyy noudattaa hänen lakiaan. Viisas saarnaaja sanoo: »Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä niin tulee jokaisen ihmisen tehdä.» Saarn. 12: 13. Mikään palvonta ei voi olla Jumalalle mieleen ilman hänen käskyjensä noudattamista. »Rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä.» »Joka korvansa kääntää kuulemasta lakia, sen rukouskin on kauhistus.» 1 Joh. 5: 3; Sananl. 28: 9.

Luojan kunnia

Velvollisuus palvella Jumalaa perustuu siihen tosiasiaan, että hän on Luoja, jolle kaikki muut olennot ovat kiitollisuuden velassa olemassaolostaan. Ja kaikkialla Raamatussa, missä hän vaatii kunnioitusta ja palvontaa ennen pakanain jumalia, esitellään todistus hänen luomisvoimastaan. »Kaikki kansojen jumalat ovat epäjumalia, mutta Herra on tehnyt taivaat.» Ps. 96: 5. »Keneenkä siis te vertaatte minut, jonka kaltainen minä olisin, sanoo Pyhä. Nostakaa silmäne korkeuteen ja katsokaa: kuka on nämä luonut?» »Näin sanoo Herra, joka on luonut taivaan — hän on Jumala — joka on valmistanut maan ja tehnyt sen: ... Minä olen Herra, eikä toista ole. Jes. 40: 25, 26; 45: 18. Psalmirunoilija sanoo: »Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät tehnyt, ja hänen me olemme.» »Tulkaa, kumartukaamme ja polvistukaamme, polvillemme langetkaamme Herran, meidän Luojamme, eteen.» Ps. 100: 3; 95: 6. Ja ne pyhät olennot, jotka taivaassa palvovat Jumalaa, esittävät kunnioituksensa perusteen seuraavin sanoin: »Sinä, meidän Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaikki.» Ilm. 4: 11.

Ilmestyskirjan 14. luvussa ihmisiä kehoitetaan palvelemaan Luoja; ja ennustus esittää ihmisluokan, joka kolminkertaisen sanoman vaikutuksesta pitää Jumalan käskyt. Yksi näistä käskyistä kiinnittää välittömästi huomion Jumalaan Luojana. Neljännessä käskyssä sanotaan: »Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. ... Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.» 2 Moos. 20: 10, 11. Edelleen Herra sanoo: »Pyhitäkää minun sapattini; ne olkoot merkinä välillämme, minun ja teidän, että tulisitte tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.»

Hes. 20: 20. Syyksi esitetään se, että »kuulena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi ja hengähti». 2 Moos. 31: 17.

»Sapatin suuri merkitys luomisen muistomerkkinä on siinä, että se jatkuvasti esittää sen todellisen perusteen, minkä nojalla on velvollisuus palvella Jumalaa» — koska hän on Luoja ja me olemme hänen luomiaan olentoja. »Sen tähden sapatiti kuuluu suorastaan Jumalan palvonnan perustukseen; sillä se teroittaa tätä suurta totuutta mitä vaikuttavimmalla tavalla, eikä mikään muu säädös tee sitä. Jumalan palvonnan todellisena perustuksena, ei ainoastaan seitsemäntenä päivänä tapahtuvan, vaan kaiken palvonnan, on Luojan ja hänen luomiansa olentojen välinen suhde. Tämä suuri totuus ei voi koskaan vanhentua eikä saa milloinkaan unohtua.»³⁶⁰) Muistuttaakseen ihmisiä jatkuvasti tästä totuudesta Jumala asetti sapatiti Eedenissä; ja niin kauan kuin se tosiaan, että hän on meidän Luojamme, pysyy meidän palvontamme perusteena, niin kauan sapatiti säilyy sen merkkinä ja muistona. Jos sapatitia olisi yleisesti pidetty, ihmisten ajatukset ja tunteet olisivat suuntautuneet Luojaan kunnioituksen ja palvonnan kohteena, eikä koskaan olisi ollut yhtään epäjumalanpalvelijaa, jumalankieltäjää tai uskotonta. Sapatiti pitäminen on merkki kuuliaisuudesta oikeaa Jumalaa kohtaan, »häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet». Tästä seuraa, että sanoma, joka kehottaa ihmisiä palvelemaan Jumalaa ja pitämään hänen käskynsä, kiinnittää erikoista huomiota neljännen käskyn pitämiseen.

Vastakohtana niille, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon, kolmas enkeli osoittaa toista luokkaa, jonka erheitä vastaan annetaan seuraava vakava ja pelottava varoitus: »Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihani viiniä.» Ilm. 14: 9, 10. Tämän sanoman käsittämiseksi on välttämätöntä tulkita oikein siinä käytetyt vertauskuvat. Mitä tarkoitetaan pedolla, sen kuvalla ja sen merkkillä?

Lohikäärmeen viha

Se profectallinen sarja, missä nämä vertauskuvat ovat, alkaa Ilmestyskirjan 12. luvulla. Siinä kerrotaan lohikäärmeestä, joka koetti surmata Kristuksen heti hänen syntymänsä jälkeen. Lohikäärmeen sanotaan edustavan saatanaa. Ilm. 12: 9. Hän se yllytti Herodesta surmaamaan Vapahtajan. Mutta saatanan tehokkaimpana aseena sodassa Kristusta ja hänen kansaansa vastaan oli kristillisen aikakauden ensimmäisinä vuosisatoina Rooman keisarikunta, jossa pakanuus oli vallitsevana uskontona. Siten lohikäärme, joka alunperin edustaa saatanaa, on myös pakanallisen Rooman vertauskuva.

13. luvun jakeissa 1—10 kuvataan toista petoa, joka »oli leopardin näköinen» ja jolle lohikäärme antoi »voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan». Tämä vertauskuva edustaa useimpien protestanttien käsityksen mukaan paavinvaltaa, joka sai vanhan Rooman valtakunnan voiman, valtaistuimen ja vallan. Leopardin näköisestä pedosta sanotaan: »Sille annettiin suu puhua suuria sanoja ja pilkkapuhetta... Ja se avasi suunsa Jumalaa pilkkaamaan, pilkatakseen hänen nimensä ja hänen majaansa, niitä, jotka taivaassa asuvat. Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja sen valtaan annettiin kalkki sukukunnat ja kansat ja kielet ja kansanheimot.» Tämä ennustus, joka on melkein sama kuin Danielin 7. luvun kuvaus pienestä sarvesta, soveltuu epäilemättä paavinvaltaan.

»Sille annettiin valta tehdä sitä neljäkymmentä kaksi kuukautta.» Edelleen profecta sanoo: »Minä näin yhden sen päistä olevan ikäänkuin kuoliaaksi haavoitetun»; ja jälleen: »Jos kuka vankeuteen vie, niin hän

itse vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, hänet pitää miekalla tapettaman.» Neljäkymmentä kaksi kuukautta on sama aika kuin Danielin 7. luvussa mainittu »aika ja kaksi aikaa ja puoli aikaa» eli kolme ja puoli vuotta, joka taas on 1260 päivää, kun vuoteen lasketaan 360 päivää. Tämä on se aika, jona paavikunta sortaisi Jumalan kansaa. Tämä aika alkoi, kuten aikaisemmin on ilmoitettu, paavin saadessa ylivalvan 538 jKr. ja päättyi 1798. Viimeksi mainittuna vuonna Ranskan armeija otti paavin vangiksi, paavinvalta sai kuolinhaavan ja niin täytyi ennustus: »Jos kuka vankeuteen vie, niin hän itse vankeuteen joutuu.»

Kansakunta nousee

Tällä kohdalla esitetään toinen vertauskuva. Profeetta sanoo: »Minä näin toisen pedon nousevan maasta, ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet.» Ilm. 13: 11. Tämän pedon ulkonäkö ja nousemistapa osoittavat, että sen edustama valtakunta on toisenlainen kuin edellisten vertauskuvien edustamat vallat. Suuret maailmanvallat esitettiin profeetta Danielille petoina, jotka nousivat esille, kun »taivaan neljä tuulta kuohutti suurta merta». Dan. 7: 2. Ilmestyskirjan 17. luvussa enkeli selittää, että »vetet kuvaavat »kansoja ja väkijoukkoja ja kansanheimoja ja kieliä.» Ilm. 17: 15. Tuuli on sodan vertauskuva. Ne taivaan neljä tuulta, jotka kuohuttivat suurta merta, kuvaavat kauheita valloitus­sotia ja vallankumouksia, joiden kautta valtakunnat saivat valtansa.

Mutta sen pedon, jonka sarvet olivat niin kuin karitsan sarvet, Johannes näki »nousevan maasta». Sen sijaan että olisi lisännyt valtaansa kukistamalla muita kansoja, tuon esitetyn valtakunnan täytyi muodostua ennestään asumattomalle alueelle sekä kehittyä asteittain ja rauhallisesti. Sen tähden se ei voinut nousta vanhan maailman yhteensullottujen ja taistelevien kansojen keskeltä — »kansojen ja väkijoukkojen ja kansanheimojen ja kielten» levottomasta merestä. Sitä on etsittävä läntiseltä pallonpuoliskolta.

Mikä kansakunta uudessa maailmassa vuonna 1798 kiinnitti maailman huomiota lupaavalla kehityksellään suuruutta kohti? Tämän vertauskuvan sovelluttamisessa ei ole mitään epävarmuutta. Yksi ja vain yksi kansakunta vastaa ennustuksen yksityiskohtia; profetia viittaa ilmeisesti Amerikan Yhdysvaltoihin. Yhä uudelleen ovat puhujat ja historioitsijat, tämän kansakunnan nousua ja kasvua maailman kuvaillessaan tietämättään käyttäneet pyhän kirjoittajan ajatuksia, vieläpä hänen sanojaankin. Profeetta näki pedon »nousevan maasta»; ja asiantuntijain lausuntojen mukaan se sana, joka tässä on käännetty sanalla »nousta», merkitsee kirjaimellisesti kasvamista tai taimelle nousemista kasvin tavoin. Kuten olemme nähneet, kansakunnan täytyi kehittyä ennestään asumattomalla alueella. Eräs huomattava kirjoittaja käyttää Yhdysvaltojen syntyä kuvaillessaan sanontaa: »*Sen tyhjyydestä tulemisen salaisuus*»; ja edelleen hän sanoo: »*Hiljaisen kyvön tavoin me kasvoimme valtakunnaksi.*»³⁷⁰) Eräs eurooppalainen sanomalehti kuvaili vuonna 1850 Yhdysvaltoja ihmeellisenä valtakuntana, joka »*syntyi maan hiljaisuudessa ja joka päivä lisäsi valtaansa ja loistoaan.*»³⁷¹) Edward Everett sanoi puheessaan toivoretkeläisistä, jotka perustivat tämän kansakunnan: »*Etsivätkö he yksinäistä paikkaa, joka olisi vaaraton tuntemattomuutensa tähden ja turvallinen syrjäisen asemansa ansiosta ja missä Leydenin pieni seurakunta saisi nauttia omantunnon vapautta? Katsokaa noita valtavia alueita, jotka he ovat rauhallisesti valloittaneet ... ja tuoneet niille ristin liput.*»³⁷²)

»Ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet.» Karitsan sarvet ilmaisevat nuoruutta, viattomuutta ja lempeyttä, esittäen sopivasti Yhdysvaltain luonnetta silloin, kun tuo valtakunta 1798 »*nousi maasta*», kuten profeetalle näytettiin. Niiden kristittyjen joukossa, jotka ensin

pakenivat Amerikkaan, etsien turvapaikkaa kuningasten sorron ja pap-
pien suvaitsemattomuuden tähden, oli useita, jotka päättivät perustaa
valtakunnan yhteiskunnallisen ja uskonnollisen vapauden laajalle perus-
tukselle. Heidän kalsanlokantansa otettiin huomioon itsenäisyysjulis-
tuksessa, joka esittää sen suuren totuuden, että »kaikki ihmiset ovat
luodut samanarvoisiksi» ja kaikilla on luovuttamaton oikeus »elämään,
vapauteen ja onnen etsintään». Perustuslaki takaa kansalle itsehallinta-
oikeuden, määräten että kansan valitsemat edustajat säätävät lakeja ja
valvovat niiden käyttöä. Kansalle annettiin myöskin uskonnonvapaus,
niin että jokainen sai palvella Jumalaa vakaumuksensa mukaan. Tasa-
valtalaisuus ja protestanttisuus tulivat kansakunnan johtaviksi periaat-
teiksi. Nämä periaatteet ovat sen voiman ja menestyksen salaisuutena.
Sorretut ja poljetut kaikkialla kristikunnassa ovat muuttaneet tähän
maahan mielihalulla ja valoisin toivein. Miljoonat ovat suunnanneet
matkansa sen rantoja kohti, ja Yhdysvallat ovat nousseet yhdeksi
maapallon mahtavimmista valtakunnista.

Karitsan sarvet

Mutta peto, jolla oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet, »puhui
niinkuin lohikäärme. Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa
sen nähden ja saattaa maan ja siinä asuvaliset kumartamaan ensim-
mäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parani...; se yllyttää maan päällä
asuvaliset tekemään sen pedon kuvan, jossa oli miekanhaava ja joka
virkosi». Ilm. 13: 11—14.

Karitsan sarvet ja lohikäärmeen ääni osoittavat, että tämän kansa-
kunnan tunnustuksen ja käytännön välillä on huomiota herättävä risti-
riita. Kansakunnan »puhuminen» merkitsee sen lakia säätävien ja
oikeudenkäyttöä hoitavien viranomasten toimintaa. Tällä toiminnalla
se on kieltävä ne vapaamieliset ja rauhaa rakentavat periaatteet, jotka
se on asettanut politiikkansa perustaksi. Ennustus lohikäärmeen tavoin
puhumisesta ja ensimmäisen pedon vallan käyttämisestä viittaa selvästi
sen suvaitsemattomuuden ja vainon hengen kehittymiseen, jota lohikäär-
meen ja leopardin vertauskuvilla esitetyt valat ilmaisivat. Ilmoitus,
että kaksisarvinen peto »saattaa maan ja siinä asuvaliset kumartamaan
ensimmäistä petoa», osoittaa, että tämä kansakunta on käyttävä arvo-
valtaansa sellaisen uskonnollisen tavan voimaan saattamiseen; joka mer-
kitsee jumalallisen kunnioituksen osoitusta paavinvallalle.

Sellainen teko olisi selvästi vastoin tämän valtakunnan periaatteita,
sen vapaiden laitosten henkeä, sen itsenäisyysjulistuksen suoranaisia ja
juhlallisia lupauksia ja myös vastoin perustuslakia. Valtakunnan perus-
tajat koettivat viisaasti varoa, ettei kirkko pääsisi käyttämään maallista
valtaa, mikä välttämättömästi johtaisi suvaitsemattomuuteen ja vainoon.
Perustuslaki määrää, että »kongressi ei saa säätää mitään lakia uskon-
non vakiinnuttamiseksi tai vapaan uskonnonharjoituksen estämiseksi»,
sekä edelleen, että »mitään uskonnollista koetinta ei saa asettaa ehdoksi
julkiseen toimeen pääsemiselle Yhdysvalloissa». Vain karkeasti rikko-
malla näitä kansakunnan vapautta suojelevia määräyksiä maallinen
valta voi pakottaa ihmisiä noudattamaan joitakin uskonnollisia menoja.
Mutta juuri näin sopimaton on profetallisen vertauskuvan esittäminen
menettelytapa. Peto, jolla on karitsan sarvet, — tunnustuksen mukaan
puhdas, lempeä ja vialon — puhuu niin kuin lohikäärme.

»Se yllyttää maan päällä asuvaliset tekemään sen pedon kuvan, jossa
oli miekanhaava ja joka virkosi.» Tässä esitetään selvästi hallitusmuoto,
jossa lainsäädäntövalta on kansalla, ja niin tämäkin on huomionarvoinen
todistus siitä, että ennustuksessa mainittu valtakunta on Yhdysvallat.

Mutta mikä on pedon kuva ja miten se tehdään? Kuvan tekkeä kaksis-
sarvinen peto, ja se on ensimmäisen pedon kuva. Saadaksemme tietää,

millainen kuva on ja miten se tehdään, meidän on siis tutkittava itse pedon eli paavinvallan luonteenomaisia piirteitä.

Kun alkuseurakunta turmeltui luopumalla evankeliumin yksinkertaisuudesta ja omaksumalla pakanallisia menoja ja tapoja, se kadotti Jumalan Hengen ja volman; ja voidakseen hallita kansan omaatuntoa se etsi maallisen vallan tukea. Seurauksena oli paavinvalta, kirkko, joka ohjasi valtiovaltaa ja käytti sitä omien tarkoitustensa edistämiseen, erikoisesti harhaoppisten rankaisemiseen. Jotta Yhdysvallat voisi tehdä pedon kuvan, täytyisi siellä uskonnollisen vallan siten ohjata yhteiskunnallista hallitusta, että kirkko voisi käyttää valtiovaltaa omien tarkoitustensa toteuttamiseen.

Milloin hyvänsä kirkko on saanut maallisen vallan, se on käyttänyt sitä niiden rankaisemiseen, jotka ovat poikenneet sen opeista. Protestanttiset kirkkokunnat, jotka ovat seuranneet Rooman jälkiä yhtymällä liittoon maallisten valtojen kanssa, ovat osoittaneet samanlaista halua omantunnonvapauden rajoittamiseen. Tästä on esimerkkinä Englannin kirkon toimeenpanema pitkäaikainen eriuskolaisvaino. Kuudenneltoista ja seitsemännekltoista vuosisadalla täytyi tuhansien eriuskolaisaarnaajien jättää seurakuntansa, ja useat, sekä papit että maallikot, joutuivat maksamaan sakkoja tai kärsimään vankeutta ja kidutusta jopa marttyyrikuolemankin.

Luopumuksen seuraus

Jumalasta luopuminen johti varhaisseurakunnan etsimään apua yhteiskunnalliselta hallitukselta, ja tämä valmisti tietä paavinvallalle eli pedolle. Paavali sanoo: »Se päivä ei tule, ennenkuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy.» 2 Tess. 2: 3. Samoin kirkossa tapahtuva luopumus valmistaa tietä pedon kuvalle.

Raamattu todistaa, että ennen Herran tuloa vallitsee samanlainen uskonnollinen rappiotila kuin ensimmäisinä vuosisatoina. »Viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsohuisia, panetteilijoita, hillittömiä, raakoja, *hyvän vihamiehiä*, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, *hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia*; heissä on jumalaisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman.» 2 Tim. 3: 1—5. »Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja.» 1 Tim. 4: 1. Saatana on vaikuttava »valheen kaikella voimalla ja tunnusteilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän ejksytyksen, niin että he uskovat valheen.» 2 Tess. 2: 9—11. Kun tämä jumalattomuuden illa saavutetaan, näkyvät samat seuraukset kuin ensimmäisinäkin vuosisatoina.

Sen suuren croavaisuuden, joka ilmenee protestanttisten kirkkokuntien opeissa, katsovat monet ratkaisevasti osoittavan, ettei milloinkaan voida aikaansaada tässä asiassa yhdenmukaisuutta. Mutta protestanttisissa kirkkokunnissa on useiden vuosien aikana ollut voimakas ja yhä lisääntyvä pyrkimys muodostaa liitto yhteisten opinkohtien perusteella. Tällaisen yhtymän aikaansaamiseksi on tietysti erimiellisyyttä aiheuttavien kysymysten käsittelystä luovuttava, kuinka tärkeitä ne Raamatun mukaan henevätkin.

Kun Yhdysvaltain johtavat kirkkokunnat liittoutuvat tehostamaan yhteisiä opinkappaleitaan ja taivuttavat valtion pakkokeinoin panemaan täytäntöön niiden määräykset ja tukemaan niiden laitoksia, silloin pro-

testanttinen Amerikka on tehnyt roomalaiskatolisen pappisvallan kuvan, ja sen välttämättömäksi seuraukseksi tulee yhteiskunnallisten rangaitusten määrääminen toisin ajatteleville.

Pedon kuva

Kaksisarvinen peto »saa [käskee] kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, panemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, ettei kukaan muu voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon nimi tai sen nimen luku». Ilm. 13: 16, 17. Kolmannen enkelin varoitus kuuluu: »Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä.» Tässä sanomassa mainittu »peto», jonka palveluksen kaksisarvinen peto väkipakolla saattaa voimaan, on Ilmestyskirjan 13. luvussa kuvattu leopardin näköinen ensimmäinen peto — paavikunta. »Pedon kuva» esittää langenneen protestanttisuuden sellaista muotoa, joka kehittyy protestanttisten kirkkokuntien etsiessä maallisen vallan apua oppiensa täytöntöön panemiseen. Vielä on selitettävä, mikä on »pedon merkki».

Kun ennustuksessa on varoitettu pedon ja sen kuvan kumartamisesta, annetaan seuraava selitys: »Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.» Koska ne, jotka pitävät Jumalan käskyt, asetetaan vastakohdaksi niille, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa ja ottavat sen merkin, seuraa tästä, että Jumalan lain pitäminen, toiselta puolen, ja sen rikkominen, toiselta puolen, muodostavat sen erotuksen, joka on Jumalan palvelijain ja pedon palvelijain välillä.

Pedon, ja näin ollen myös sen kuvan, erikoisena tuntomerkkinä on Jumalan käskyjen rikkominen. Daniel sanoo pienestä sarvesta eli paavinvallasta: »Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain.» Dan. 7: 25. Tätä samaa valtaa Paavali nimittää »lalttomuuden ihmiseksi», joka oli korottava itsensä Jumalan yläpuolelle. Toinen ennustus täydentää toisen. Paavikunta ei voinut korottaa itseään Jumalan yläpuolelle muulla tavalla kuin muuttamalla hänen lakiaan. Se, joka tietoisesti noudattaa tätä muuttamalla saatua lakia, antaa ylimmän kunnian sille vallalle, joka muutoksen on tehnyt. Sellainen kuuliaisuuden osoitus paavillisia lakeja kohtaan on merkki siitä, että ollaan kuuliaisia paaville eikä Jumalalle.

Paavikunta on koettanut muuttaa Jumalan lakia. Se on jättänyt laista pois toisen käskyn, joka kieltää kuvien palvonnan, ja on muuttanut neljännen käskyn sellaiseksi, että se oikeuttaa pitämään ensimmäisen päivän lepopäivänä seitsemännen päivän asemesta. Mutta katolilaiset selittävät toisen käskyn poisjättämisen syyksi sen, että se heidän mielestään on tarpeeton, koska se sisältyy ensimmäiseen käskyyn, ja että he esittävät lain juuri sellaisena kuin Jumala on tarkoittanut sen ymmärrettäväksi. Sen tähden tämä ei voi olla se muutos, josta profeetta puhuu. Kun sanotaan: »Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain», tarkoitetaan tahallista, harkittua muutosta. Ennustuksen toteuttaa tarkalleen neljännessä käskyssä tehty muutos. Tämän muutoksen tueksi esitetään yksinomaan kirkon arvovalta. Tässä paavinvalta avoimesti korottaa itsensä Jumalan yläpuolelle.

Luomisvoiman merkki

Kun Jumalan palvelijat tullaan erikoisesti tuntemaan heidän neljättä käskyä kohtaan osoittamansa kunnioituksen perusteella — sillä tämä on hänen luovan voimansa merkki ja todistus hänen oikeudesta vaatia ihmisiltä kunnioitusta ja uskollisuutta — tullaan pedon palvelijat tunte-

maan heidän pyrkimyksestään halventaa Luojan muistomerkkiä ja korottaa Rooman säädöstä. Sunnuntain korottamiseksi paavikuntakin ensin esitti röyhkeitä vaatimuksensa³⁷⁴), ja sen ensimmäinen turvautuminen valtion apuun tapahtui kansan pakottamiseksi viettämään sunnuntaita »Herran päivänä». Mutta Raamattu tarkoittaa Herran päivällä seitsemättä päivää eikä ensimmäistä. Kristus sanol: »Ihmisen Poika siis on sapatin herra.» Neljännessä käskyssä sanotaan: »Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti»; ja Jesajan kirjassa Herra käyttää siitä nimitystä: »minun pyhäpäiväni». Mark. 2: 28; Jes. 58: 13.

Sen usein esitetyn väitteen, että Kristus muutti sapatin, kumoavat hänen omat sanansa. Vuorisaarnassaan hän sanoo: »Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.» Matt. 5: 17—19.

Protestantit myöntävät yleisesti, ettei Raamattu anna mitään lupaa sapatin muuttamiseen. Tämä on selvästi esitetty amerikkalaisen traktattiseuran ja amerikkalaisen sunnuntaikouluhydistyksen julkaisuissa. Eräässä näistä julkaisuista tunnustetaan, ettei Uudessa testamentissa ole mitään nimenomaista käskyä sunnuntaista, viikon ensimmäisestä päivästä, eikä määrättyjä sen viettoa koskevia ohjeita.³⁷⁵)

Toisessa julkaisussa sanotaan: »Ennen Kristuksen kuolemaa ei päivää ollut muutettu»; ja »niin paljon kuin kertomuksesta näkyy, he (apostolit) eivät antaneet mitään määrättyä käskyä seltsemännen päivän sapatin hylkäämisestä ja viikon ensimmäisen päivän viettämisestä lepopäivänä.»³⁷⁶)

Roomalaiskatolilaiset myöntävät heidän kirkkonsa muuttaneen sapatin ja selittävät, että protestantit sunnuntain pyhittämisellään tunnustavat sen vallan. Kirjassa *Catholic Catechism of Christian Religion* tehdään kysymys: Mitä päivää on vietettävä lepopäivänä neljännen käskyn mukaan? ja siihen vastataan: »Vanhan lain aikana oli lauantai pyhitetty siihen tarkoitukseen; mutta kirkko, Jeesuksen Kristuksen opettamana ja Jumalan Hengen johtamana, on ottanut lepopäiväksi lauantain asemesta sunnuntain. Sen tähden me pidämme nyt pyhänä ensimmäistä päivää, emmekä seitsemättä. Sunnuntai on nyt Herran päivä.»

Paavia kannattavat kirjailijat esittävät katolisen kirkon vallan merkinä »sunnuntain tekemisen lepopäiväksi lauantain asemesta, minkä protestantitkin hyväksyvät;... sillä kun he pitävät lepopäivänä sunnuntaita, he tunnustavat kirkon vallan säätää juhlapäiviä ja vaatia niiden pitämistä, selittämällä lalminlyönnin synniksi.»³⁷⁷) Mitä muuta sapatin muutos silloin on kuin roomalaisen kirkon vallan merkki — »pedon merkki»?

Katolisuuden valta

Roomalainen kirkko ei ole lakannut vaatimasta ylivaltaa; ja kun maailma ja protestanttiset kirkkokunnat hyväksyvät sen asettaman lepopäivän, hyljäten Jumalan määräämän lepopäivän, ne itse asiassa nyohtyvat tähän vaatimukseen. Kenties vedotaan perimätapaan ja kirkkoisiin tämän muutoksen puolustukseksi, mutta näin tekemällä syrjäytetään se periaate, joka crottaa protestantit Roomasta, nimittäin että »Raamattu ja yksin Raamattu» on protestanttien uskonnon perustus. Paavilaiset näkevät, että protestantit pettävät itseään, sulkien tahallisesti silmänsä tähän kysymykseen vaikuttavilta tosiasioilta. Kun sunnuntain

pyhittämistä vaativa liike edistyy, he illoitsivat ja pitivät varmana, että se on lopulta johtava koko protestanttisen maailman Rooman lipun alle.

Katolilaiset selittävät, että protestantit, viettäessään sunnuntaita lepopäivänä, osoittavat vastaväitteistään huolimatta kunnioitusta katolisen kirkon arvovallalle. Pakottamalla ihmisiä pyhittämään sunnuntaita protestantitset kirkkokunnat pakottavat heitä kumartamaan paavinvaltaa eli petoa. Ne, jotka ymmärtäen neljännen käskyn vaatimukset valitsevat lepopäiväkseen oikean sapatin asemesta väärin, kunnioittavat tuolla teollaan sitä valtaa, joka väärin lepopäivän on määrännyt. Mutta kirkkokunta, joka maallisen vallan avulla saattaa voimaan uskonnollisen velvollisuuden, tekee pedon kuvan. Sen tähden sunnuntain pyhittämisen voimaan saattaminen Yhdysvalloissa merkitsee pedon ja sen kuvan palvonnan käytäntöön ottamista.

Menneiden sukupolvien kristityt viettivät sunnuntaita, luullen siten pitävänsä Raamatun sapatilla; ja vieläkin on kaikissa kirkkokunnissa, myös roomalaiskatolisessa, tosi kristittyjä, jotka vilpittömästi uskovat, että sunnuntai on Jumalan määräämä lepopäivä. Jumala hyväksyy heidän tarkoitustensa vilpittömyyden ja heidän rehellisen vaelluksensa hänen edessään. Mutta kun sunnuntain viettäminen säädetään lailla ja maailma saa kylliksi valoa oikean sapatin velvoituksista, silloin jokainen, joka rikkoo Jumalan käskyn, noudattaakseen määräystä, joka ei ole korkeamman vallan kuin Rooman kirkon antama, kunnioittaa sen kautta paavinvaltaa Jumalaa korkeampana. Hän osoittaa kunnioitusta Rooman kirkolle ja sille vallalle, joka koettaa pakottaa noudattamaan Rooman säätämää lakia. Hän kumartaa petoa ja sen kuvaa. Kun ihmiset silloin hylkäävät sen säännöksen, jonka Jumala on selittänyt valtansa merkiksi, ja sen asemesta kunnioittavat sitä, minkä Rooma on valinnut ylivaltansa merkiksi, he ottavat sen kautta merkin uskollisuudesta Roomaa kohtaan — »pedon merkin». Vasta sitten, kun tämä kysymys on selvästi esitetty kansalle ja ihmiset ovat joutuneet valitsemaan Jumalan käskyjen ja ihmisten käskyjen välillä, ne, jotka jatkavat Jumalan käskyn rikkomista, ottavat pedon merkin.

Kolmannen enkelin sanomassa on kauhein uhkaus, mikä milloinkaan on kohdistettu kuolevaisiin. Sen täytyy olla kauhea synti, mikä vetää alas Jumalan vihan, armolla sekoltunattomana. Ihmisiä ei jätetä pimeyteen tämän tärkein asian suhteen. Varoitus tätä syntiä vastaan annetaan maailmalle, ennen kuin Jumalan tuomiot kohtaavat sitä, jotta kaikki voisivat tietää, miksi nämä tuomiot tulevat, ja saivat tilaisuuden välttää niitä. Ennustuksessa sanotaan, että ensimmäinen enkeli esitti tiedotuksensa »kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille». Kolmannen enkelin varoitus, joka on saman kolminkertaisen sanoman viimeinen osa, on levlävä yhtä laajalle. Ennustuksen mukaan keskitalvaalla lentävä enkeli julistaa sitä suurella äänellä, ja se on herättävä maailman huomion.

Tämän taistelun tuloksena koko kristikunta jakaantuu kahteen suureen luokkaan — niihin, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon, ja niihin, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa ja ottavat sen merkin. Vaikka kirkko ja valtio yhdistävät voimansa, pakottaakseen »kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat» ottamaan »pedon merkin» (Ilm. 13: 16), ei Jumalan kansa kuitenkaan ota sitä. Patmoksen profeetta näki »niiiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, selsovan... lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet. Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä.» Ilm. 15: 2, 3.

You have just read all or most of *chapter 25* from the book, *The Great Controversy, in the Finnish Language*. This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages

PRINTED BY:

TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTAMONT, TN 37301 USA

FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE, PLEASE CONTACT: